

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főttér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
---	--	---

Egy per kivégzése, vagy az ártatlan „kis gazda” és az önzetlenek.

(Folytatás)

Réti Ferencz főszolgabíró az általa folyamatba tett fegyelmi eljárás során, hivatalától felfüggesztett Forgó G. Imre községi II-od bíró neve alatt, a „Csongrádi Közlöny” legutóbbi számaiban megjelent rágalmozó hírlapi közleményekért, magának, sajtóbiroságnál vesz elégtételt. Egyszermind pedig nevezett Forgó G. Imre ellen, általa mint volt birtokosági elnök által a szegedi tek. kir. törvényszék elírt folyamatba tett és Csemeghi Antal mint ez időszert birtokosági elnök által elejtett pert saját nevében újbol folyamatba teszi, bekövetelve a számadásokat a kilenczesi füvek áráról, és zavartossá tevő Csemeghi Antalt, a per elejtése által okozott károokra nézve.

Az 1876-ik évi számadásnál a bokrosi legeltetési díjak fejében fizetett és számadásilag számadó által nem igazolt 180 frt bevétel és több kellően nem igazolt kiadási tételnek terhére írása mellett követelésbe hozatott szervezete ellen 575 frt 77 kr.

Az 1877. évi számadásnál, pedig a következő nehézményelések fordultak elő.

A kilenczesi füvek árverésére kiküldött bizottságnak jegyzetei szerint Forgó G. Imre mint gazda a füvek árában 1877-ik évben felvett 3600 frtot: Miután annak elszámolását sehol nem igazolta sőt kijelentette, hogy nem is igazolja, e czímen követelésbe hozatott ellene: 3600 frt.

Ugyancsak 1877-ik évben nevezett őszi legeltetési díjakban 1 forintot szedegetvén, a legeltetésre felvett marhák után, miután ezen összeget az előbbihez hasonlóan sehol nem számolta el követelésbe hozatott ellene, öszilegőbér czímen: 400 frt.

Terhére iratott továbbá a kilenczesi haszonbér fejében számadásilag általa hátralékul kitüntetett 49 frt 40 kr. mert, nevezett a becsatolt napló szerint ezen összeget fölvetette.

Ugyancsak követelésbe hozatott ellene az 1875-ik évi kilenczesi ló legeltetés czímen általa felvett 61 frt 80 kr-ból el nem számolt 26 frt 20 kr.

És végül, ugyancsak Nagy Pál Ferencztől legeltetési díjban általa felvett és hova fordítását illetőleg mivel sem igazolt 125 frt 50 kr. —

továbbá 1877-ik évben a kilenczesben termett káka árában felszámított 30 frt.

A kiadási tételeknél pedig kellő igazolásig terhére jegyeztetett összesen 359 frt 20 kr.

Az 1878-ik évi számadásnál, követelésbe hozatott: 1. A hajóvontató utakon termett füvek árában 100 frt. Mert az 55/878. sz. u. gazd. biz. határozat szerint Forgó G. Imre utasítva volt, az említett füveknek eladására. 2. A gazdaságnak rendes évi jövedelmeit képező egyéb füvek és suhák árában 300 frt. Mivel az említettek közül semmi bevételt sem tüntettek fel a számadás. 3. A györfői fűzfák árában felvett 41 frt 29 krból, a számadásba bevezetni kifejejtett 15 frt 99 kr. 4. A bev. 17.18 t. sz. a. hátralékul kitüntetett 14 frt és a bev. 20 t. sz. a. kitüntetett 5 frt hátralék. Miután a bizottság arról győződött meg, hogy ezen összegek is befolytak számadónak kezeihez.

A kiadási tételeknél kellő igazolás hiányában követelésbe hozatott 189 frt 24 krt.

Végül az 1879. évi számadásnál következő nehézmények fordultak elő.

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCSÁJA.

Leesett egy csillag.

Szomorúan zúgott a gyászharang, minden ütése a szívemig hatott. Mások is szólt már kis falum harangja, de nem oly mélabúsan, mint most.

Halottnak, az én kis halottnak szól: Imriskének. Azért volt oly gyászos a szava, azért zendült meg hallatára szívemnek minden érzete, azért vagyok én gyászborulva két árváskámmal együtt.

Imriske még tegnap szép, piros gyermek volt.

Ma már szép, fehér halott.

Kiterítve fekszik virágos koporsóban, körülötte viaszgyertyák halvány lángjai lobognak. Őszi virágok özönével van borítva a kicsiny halott. Gyermekekded arczán még most is mosoly játszadoz: ezt a kedves vonást nem bírta letörölni a halál rideg keze. Bársony, nagy szempillái láthatatlanná teszik az édes anyjától öröklött kékefelejt szemeket. Az ő szemei hasonlítottak az anyjára; most már nem láthatom egyikét sem.

Itt ülök kis fiam koporsójánál s nézem őt mélyen, sokáig. Alomnak tűnik föl nekem az egész helyzet. Tegnap még itt játszadozott a szobában két kis testvérkével. Egyszer, úgy játék közben, odajött hozzám s azt mondta nevetve:

— Apukám, nézd csak, fáj a torkom, nem tudom melle.

Óvatosan megsimogattam a kedves teremtés nyakát és elhivattam az orvost. Az orvos bácsi azonnal ágyba parancsolta a kis beteget s rendelt neki orvosságot is. Két testvérjének pedig átkellett menniök a szomszédba addig, míg Imriske felgyógyul. Az orvos aztán még egyszer meglátogatta a kis beteget. Mikor kikísértem, megkérdeztem tőle, hogy remélhetek e? Felelet helyett hirtelen becsapta a kaput és a faképnél hagyott. Ennél érthetlenebb, de mégis nagyon érthető feleletet alig kaphattam volna.

Tudtam most már, hogy csak az égi orvos segíthet, de a földi nem. Betámo-lyoztam kicsiny betegemhez s ágya előtt térdre esve, imádkoztam a Mindenek urához, ki életet ad és vesz el.

Imriske nagy lázban volt, már beszélni sem tudott. Ugy éjfél után megkönnyebbült s még rám is mosolygott. Örömmöm határtalan lett: azt hittem, túl van minden veszélyen. Pedig most a válságos pillanatot. Fölnyitotta puha szempilláit kekre s tekintetét végig hordozta a szobában, majd halk sohaj lebbent el ajkáról, keble fölemelkedett s a kis beteg, az én szemem fénye elköltözött egy szebbik házába hol jobbak az emberek s örömrában úszik minden.

Halá ával de nehéz bánat feküdt a szívemre, de megsirattam, csókoltam száz-

szor is az én kis halottamat.

De nem siratom már tovább: tudom, hogy jó helyen van. Azt mondják az emberek, hogy az égből leesett egy csillag, mert az Istenkének angyalka kellett.

Lassankint benépesül kicsiny, zsellér lakásom. Jönnek asszonyok, gyermekek vegyest: jönnek a temetésre. Gyászba van öltözve mindegyik. Megnézik a kis halottat s sajnálkoznak főtötte.

Majd halk suttogás üti meg füleimet.

— Jól járt szegény, hiszen ugysem volt édes anyja.

— Maradt még az apjának elég baj a nyakán.

— Valamivel szebb koporsót is vehetett volna neki.

— Most meg már nem is siraja a kis ártatlant.

Igy folyt a szóbeszéd, még csak a pap és kántor meg nem érkeztek.

Leszöngelték a koporsót, Tompán, fájdalmasan hangzottak a kalapács ütések. A kántor megköszörülve torkát, neki eresztett hangon elkezdett énekelni:

Te kicsiny fucska im hát már meghalál,
Nem könyörült rajtad a kegyetlen halál;
Mégfázott a torkod nem sokáig éltél,
De a nagy kaszástól mégis csak nem féltél.

A szívhez szóló hangokra zokogott az egész gyászoló gyülekezet. Könnyesöt fakasztott a kántor éneke minden ember szeméből. Sirtam én is, sirt a két kis fiam is.

Forgó G. Imre sajátkezű alá írás szerint átvett 1879. évben a hajóvontató útakon termet fűk áraban Tanczos Mihálytól 133 frt 20 krt. Miután pedig számadásában ennek daczára csak 119 frt 95 kr. van bevételezve és 13 frt 25 kr. hamis hátralék van kitüntetve, ez utóbbi összeg ellenébe, követelésbe vétetett.

Ugyancsak hamisnak ítélte a bizottság a fedeztetési díjak czimén hátralékol feltüntetett 26 forintot is, mert néh. Turi István volt városi szolgakihalgattatván határozottan kijelentette, hogy a 26 forint nála nincs, mi'ént azt a számadásmondja.

Az említettekén kívül ugyancsak suha vételár hátralék czimén feltüntetett 5 frt és egyéb kellően nem igazolt kiadási tételekkel együtt ez évről 24 forint 02 kr. iratott számadó terhére.

Bevégezvén a vizsgáló bizottság a vizsgálatot, — annak eredménye a birtokossági közgyűlés elé terjesztetett.

Minék folytán tekintettel arra, hogy Forgó G. Imre a beszéd könyvét, eredeti naplóját felmutatni megtagadta, miáltal azon jogos gyanút keltette, hogy számadásából több bevételi tétel kimaradt melyeknek adatok hiányában nyomára akadni a bizottság képes nem volt, — tekintettel arra, hogy nevezetnek számadásaiban a bizottság által hamisaknak talált nyugtatványok a tapasztaltak szerint azon okból látszottak ezerepeltetni egyes tényleg felvett bevételek ugyanott fel azért nem tüntettek és hamis bevételi hátralékok azért látszottak feltüntetni mivel erre feltétlenül szükség volt azon okból, mert különben a számadás végeredményeként id. Tekulics János által lehozott eredmény, mely szerint még a birtokosság tartozik Forgó G. Imrének 1 frt 87 krral, nem sikerülhetett volna: a birtokosság elhatározta, hogy Forgó G. Imre ellen bünyfenyítő feljelentést

Minék folytán Bagi József Kuklics György és társai birtokosok neben 12141/8866 t. sz. a. dr. Ivan-

Hosszú menetben vonultunk a temetőbe. Készen volt a sir, csak a halottat várta.

Még egyszer énekelt a kántor s imát mondott a pap. Leesztették a koporsót a sirba . . . Dübögve hullt a fekete föld rája. Lassankint megtelt a sir s látható lett a sirhalom. Még egy Istenhozzád, még egy búcsú csók a kicsiny fejfara s azután elváltunk Imriskétől.

Idehaza még ilyen üres sohasem volt nekem a ház. A fiaim megéheztek a temetési idő alatt, mert józüen falatoztak.

Én meg rakosgatom árvácskáimnak a ruháit; kezembe akad Imriske öltönye is. Ugy el-elnezem azt a kicsiny ruhát: nincs már néki gazdája. Villámként cikázik keresztül agyamon egy gondolat. Talán ha már anyjuk leti volna fiaimnak, akkor lett volna hűségesebb gondviselőjük mint én s Imriske nem feküdné kint a temetőben.

Jól van, fiaim, ugyanis beszéltem már a fekete ruhás nénikével, majd megkérdem tőle, vajjon elvállal-e titeket gyermekeinek.

Sághy Mihály.



kovics Sándor szegedi ügyvéd, Forgó G. Imre ellen, a szegedi kir. bünyfenyítő törvényszéknél, hivatali sikkasztás, hűtlen kezelés és okmány hamisítás miatt bünyfenyítő feljelentés nyújtott be.

A szegedi tettes kir. bünyfenyítő osztálya azonban, a kir. ügyészség indítványára a panasznak helyt nem adott 12560/886 sz. a. hozott végzése szerint. Részben azért mert Forgó G. Imre nem volt köztisztviselő részben pedig egy felől azért, mert a panaszolt bünyfethető cselekvény elévült, másfelől mivel a panasz tárgya polgári peruttra tartozónak mondatott ki.

Ennek folytán, miután Forgó G. Imre még azután sem mutatott semmi készséget a számadására nézve keletkezett észrevételeknek megczafolására, beszédő könyvének és az általa eladott kilenczesi füvek árának hova fordítását igazoló számadásának előterjesztésére, jóllehet ismét két évig várakozó állást foglalt el a birtokosság nem volt más mód, mint polgári uton indítani meg a pert. Forgó G. Imre ellen folyamatba tetetett tehát a per, a számadásokra keletkezett észrevételek alapján 20,410/888 p. sz. a. a szegedi tek. kir. törvényszék előtt 16,260 frt 13 kr. iránt Réti Ferencz ugyanis mint birtokossági elnök és több csongrádi birtokos nevében.

Most nevezett, képviselével Szvoboda Ferencz ügyvéd urat biztatta meg, a ki is letagadott a mit csak lehetett és mindjárt azon kezdte, hogy utasítsa el a bíróság a keresetet, mert a pernek vitelére Réti Ferencz úr és társai nem illetékesek és ez alapon azon kérésének adott kifejezést, hogy ne is boesájtkozzék a pernek érdemleges bírálatába a bíróság.

Forgó G. Imre folytonos tagadása és a felperesség ellen előfolyton hangoztatott kifogások között folyt a per lassú lépésekkel és még folyamatban volt, midőn a legutóbbi képviselő választás tartatott, mely után Réti Ferencz ur a birtokossági elnökségről lemondván, a felperesség — a mi birtokossági elnöknek szerepét illeti — Hegyi Antalra mint új birt. elnökre, utóbb pedig, Csemeghi Antalra, mint legujabb birt. elnökre szállott át.

Minden esetre nagykülömbőség, ha Réti Ferencz a felperese Forgó G. Imrének, vagy Csemeghi Antal . . .

Hogy a szerepek ilyen változása után a per a birtokosság javára alig dölhetett el azt sejteni lehetett, — de hogy az a merészség is megcsik, mely szerint a hozott ítélet, annak daczára, hogy egy szó ítélezést sem tartalmaz az iránt, hogy tartozik e hát Forgó G. Imre, a keresetbe vett egyik vagy másik összeggel, — és csupán azért utasítja el a keresetet, mert Réti Ferencz és társai nem igazolták, hogy joguk volt a pert folyamatba tenni — meg ne fellebbeztessék — ezt a merészséget, bár milyen jóbarátja is Csemeghi Antal — Forgó G. Imrének valóban nem hittük s fel sem teteleztük.

— Még kevésbé lehetett azonban hinni azt, hogy megmerészelje valaki tenni, miszerint egy oly ítélet alapján, mely egy szóval se mondja, hogy a kereset egyik vagy másik tétele alaptalan: a perbe vont alperesnek ártatlansága és ártatlanul történt üldöztetése hirdethetessék a nyilvánosság előtt. miként az a „Csongrádi Közlöny“ Forgó G. Imrével tetté.

Ha kimondotta volna az ítélet, hogy a keresetbe tett követelések egytől-egyig alaptalanok; akkor arra támaszkodva hirdethették volna jó barátai Forgó G. Imrének, hogy ő ártatlan.

De egy oly ítélet alapján, mely egy szóval sem nyilatkozik az iránt, hogy a kereset a legesekélyebb részben is alaptalan, — nincs joga senkinek sem hirdetni Forgó G. Imre ártatlanságát.

Ha Forgó G. Imre ártatlannak érezte magát. miért nem számolt meg évről évre gazdálkodása idejében?

Vagy, ha ezt nem tette, legalább számolt volna meg önkényt, midőn, megszűnt gazda lenni?

És miért tette azt, hogy csak akkor adta be számadását, midőn megkapta a keresetet, hogy vagy 10.000 forintot fizet vagy számol?

És ha ártatlannak érezte magát, miért nem oszlatta el, békés, barátságos uton a számadására hozott észrevételeket.

Miért nem adta elő még maig sem a beszédekről és kiadásokról általa évről évre vezetett naplókönyvet?

Miért nem mutatja állítólagos számadásait a kilenczesi fü árakról, melyek több mint 10.000 forintról szólnak? . . .

Ha ártatlannak tartottak Forgó G. Imrét támogatói, miért kifogásolták a felperességet. Ha nem félték a keresettől, miért nem azon voltak, hogy a per, érdemben bíráltassék el?

Ha ártatlannak érezte magát Forgó G. Imre és ártatlannak tartotta őt képviselője miért nyargaltak folyton azon, hogy nincs felperességök a felpereseknek, — hiszen tudniok kellett, hogy érdembeli ítékezés nélkül, az alperes ártatlansága soha ki nem derülhet . . .

Az ártatlan, az igazság kiderítése érdekében ítéletet és nem kibuvó ajtot keres a perben

Amitás tehát és nem egyéb azon könyelmű állítás, hogy Forgó G. Imrének ártatlansága a perben hozott, érdemileg egyáltalában nem ítékező ítélettel megállapított.

Ezt mondani sértés az igazság és igazságos eljárás szabályai ellen!!

És éppen olyan képtelenség, hogy az ily ártatlansági beszédeket egy józan nép elhiggye, mint feltételezi arról azt, hogy elhiggyje miszerint azok az önzők, a kik 10 éven keresztül kintartással, minden díj fizetés nélkül fáradnak, dolgoznak, igaztalansértéseket és gyanúsításokat eltűrve, egy makacs és konokul a tagadás és ellen állás

fegyveréhez ragaszkodó számadó megszámloltatásának nehéz és hálátlan munkájában és azok az önzetlenek azok a népigazbarátai, a kika hibás számadót ártatlannak hirdették és egytévés felfogáson alapuló, a birtokosság érdekeit sértő, a per érdemének bírálatába egy általában nembocsájtkozó ítéletfellebbezésének elemulasztásával a birtokosság alapjában kétségen kívül jogosult perét szándékosan kivégezik...

Egyetértés a tanítók között.

Hogy üdvöset, maradót csak egyesült elemek képesek hozni, az bizonyos. A történelem lapja, valahányszor széthúzó, egymással ellenkező pártokról, ezek viszályairól szól, mindig világosan elölkbe tárja az erkölcsi tanulságot: a nemzet elmaradottságát, a közművelődés és vagyoni gyarapodásban egyaránt. S midőn pedig hazánk fiai vállvetve, a hazaszeretet lángoló hevétől áthatva, egy magasztos cél kivételére bátran egyesülnek: mindenütt ott látjuk nyomokban a haladás, az egyéni jólét fokozatosan emelkedő helyzetét.

A haza minden polgárának, hivatásához mérten, ki van jelölve azon út, melyen hivatva van munkálkodni a saját, embertársai és a haza javára. A hivatalnokot kereskedőt, iparost és a földművest kell, hogy munkálkodása közben az önérdék kizárásával a hazaszeretet is lelkesítse.

Mivel jelenleg az a czélem, hogy halványan körvonalozzam a helyzetet, melyben mi tanítók élünk s munkálkodunk közös édes anyánk, a haza javára, szükségese nek vélem, mint egyedül célhoz vezető eszközt, a tanítói egyesülést hangsúlyozni s kérem t. kartársaimat is, sziveskedjenek hozzá szólni a dolog érdeméhez.

Csak rövid ideje mult, hogy 25 éves jubileumát ülte meg Magyarország tanító-sága annak a kornak mikor a népnevelés ügyének hajnala felviradott, midőn a tanítás nevelés szakképzett egyénekre s nem kontárokra bízott. S ezen 25 év alatt az elvetett mag gazdag gyümölcsöket termelt.

Korunk jelszava: haladás minden téren. A tanítóképzés is oly fok: emeltetett, hogy ma már oly emberekre van bízva a jövő nemzedék tanítása és nevelése. kik kellő paedagógiai tapintattal és jártassággal működnek azon a göröngyös úton, melynek tanítói pálya a neve.

De, hogy ezen működés egyöntetű, lehetőleg megállapított helyes legyen: szükséges, hogy a tanítói világ kezek egészét képezzen, egyletekké alakuljon, melyben az önérdék teljes kizárásával csupán a tanító-nevelés ügyét tartsa szolgáltni szent kötelességének minden ember, ki a tanító névre érdemes.

Igaz ugyan, hogy ezen tanítói egyletek léteznek és munkálkodnak is. — De hogyan? Egy-két figyelemre méltó paedagógiai értekezést kivéve, alig hallatszik el szó, mely nevelésügyünk előbbre vitelét czélozná. Továbbá csak egy évben, a nyári szünet alkalmával tartott gyűlések nem bírhatnak oly horderővel, mert arra idejük nincsen, hogy egyes városok tanügyi állapotát tárgyalhatnák. Ezen gyűléseknek csakis általános és nem helyi érdekek bíró határozatokat, paedagógiai megállapodásokat kell létesíteniök.

Már most a föntebbiekből önként követezik: hogyha az ily gyűlések alkalmával elfogadott elvet diadalra akarjuk juttatni, akkor a járás egylet tanítóinak, de különösen az egy városban működő tanítóknak összejöveteleket, gyűléseket minél gyakrabban — lehetőleg minden hónapban egyszer — kellene tartaniök.

Ezen gyűlésnek egybehívása és szorgalmazása az igazgató tanítóknak a feladata. Ha az igazgató tanító hivatásának nagyságát átérzve, lelkének egész melegével, erejének hatalmával csak a tanügynek áldozik: sokat, véghetetlen sokat lendíthet egy város tanügyi állapotán.

De fájdalom, sok helyen olyan egyén áll a tanügy élén, ki minden érdem nélkül pöffeszedik azon a polezon, melyre őt a pártusákból győztesen kikerült fél helyezte. Az ilyenek aztán a tanügynek a megölői. Nem bírják beletalálni magukat új helyzetükbe s az igazgatásuk alatt álló intézet tanítóival szemben lenéző, fenhéjázó magaviseletet tanusítanak. Ez pedig mind a tanügy rovására esik. A tanítók, hogy fölük olykor-olykor tanácsot, útmutatást kérjenek, nem mernek hozzájuk közeledni, mert bennök a följük helyezett zsarnokot látják. ki korlátlanul basáskodik a tanítói világ szegényére és a tanügynek még nagyobb kárára.

Hogy ezen állapot be ne következék, a tanítók közt első tanítóul, igazgatóul, én olyan egyént ohajtanék mindenhol alkalmaztatni, kinek arra a tanügyterén érdemei vannak, s kinek szívében a kartársak iránti szeretet lakozik és a ki pártatlan igazságot oszt lefelé és fölfelé egyaránt.

Az igazgató tanítóknak a dolog mélyére ható paedagógiai tapintattal kell bírnia; az olykor fölmerülő vitás kérdésekben alapos igazságot kell megállapítani. De mindezekre szorgalmas, nagyobb önmunkásságot kifejtő egyén kívántatik, ki szellemi tökéjét maga és kartársai részére gyümölcsözőleg tudja használni. A jó igazgatóknak ember ismerete is van; megtudja ítélni az embereket, hogy kitől mennyit várjon; tapintatosan tudja a tanítók közötti egyetértést föntartani. Erre különösen tantestületi üléseken van szükség.

Ezen gyűléseken minden egyén csak mint tanító vegyen részt. Az igazgatóknak a tanügy előbbre vitelét czélzó intézkedéseit karolja föl minden tanító, s ne hozakodjék ott egyik másik olyan dologgal elő, mi nem a tárgyhoz tartozik s főleg ne személyeskedjék senki se. Az idősebb tanító ne kicsinyelje a fiatalat, ha ez érett igazságot peng, s viszont a fiatalabb nemzedék tiszteletteljes szeretettel hallgassa meg az öreget.

Szóval: legyen tantestületi szellem, legyen egyetértés a tanítók között. Mert ha ez megvan, akkor a népnevelés ügye csorbát sohasem fog szenvedni, hanem virágozni fog a város, a tanítók és az ország dicsőségére is. S csak ily körülmények között teljesülhet koszorús irónk azon mondanása, hogy: „Magyarországot másodsor meghódítani a néptanítók vannak hivatva.”

Szeretet, egyetértés fűzzön össze bennünket kartársak!

Sághy Mihály
tanító.

UJDONSÁGOK

— Szerkesztőnk sajtópere. A községi képviselőtestület által lapunk szerkesztője ellen indított sajtóperben tegnap hozta meg ítéletét a szegedi esküdtszék. Lapunk szerkesztője egyháulag felmentetett.

— A király nénevenapja. Ö felsége Erzsébet királyné legmagasabb nevünape alkalmából, e hó 19-én, a helybeli rom. kat. plébániai templomban isteni tisztelet volt, a melyen a városi előjáróság, a különböző hivatalok tisztviselői, a polgári és elemi iskolák tantestülete és tanuló ifjúság, továbbá nagyszámu közönség jelent meg.

— Himen hír. Bloch Adolf helybeli kereskedő a napokban jegyezte el magának Hubert Heiman szabadkai termény nagykereskedő kedves leányát Eetkát.

— Mulatságok. Három készülő s egy lefolyt mulatságról kell hirt adnunk; a készülők ketteje novemb. 24-én lesz, egyik a körben, másik az önkéntes tűzoltók által rendezendő Katalin-bál. A harmadik decz. 8-án létesítendő Korcsolya-egylet javára

hangversenyvel egybekötve. F. hó 10-én pedig az aranyifjúság által rendezett és sikerült bárlól kell számot adnunk. A „Pannonia” termében folyt le néhai, Bogyó Mihály volt tornatanár siremlékére. Valóban szép volt az ifjúságtól tánczezel szerezni be az emlékkövet annak, ki élete javát, és módját mások mulattatására fordítá. A mulatságon városunk színe-java képviselve volt; iszta jövedelem mintegy 85 frt. A jó kedv hajnalig tartott; a négyeseket mintegy 40 pár tánczolta. Felülfizettek: özv. Tary Lászlóné 2 frt 50 kr. Tari István 2 frt 50 kr. Rázsó Kázmér 50 kr. Bagossy József 50 kr. Szóke Pál 50 kr. Ujhelyi Nándor 1 frt. Szabó Imre 50 kr. Holczer Adolf 1 frt. Engel Zsigmond 50 kr. Sordovány János 50 kr. Sövényházy Antal 50 kr. Vladár Sándor 150 kr. Goda István 50 kr. Bojniczer Jakabné 3 frt. Szabó Sándor 1 frt. Jelen voltak úrasszonyok: özv. Tary Lászlóné, Farkas Béáné, Veres Jánosné, Szabó Imréné, Szabó Sándorné, Moletz Nándorné, Sövényházy Antalné, özv. Hummayernt Baghy Emília, Sordovány Jánosné, Kraf, Jánosné, Szóke Pálné, Vladár Sándorné, Engel Zsigmondné, ifj. Lászlóffy Lászlóné-Onodi Sz. Károlyné. Leányok: Szabó Erzsike, Szabó Adélka, Szabó Szerénke-Eszes Mariska, Tary Etelka, Aranyossy Ilonka, Rutkay Kornélia, Farkas Mariska, Farkas Ilonka, Heckelsmüller Gizella, Herke Irmuska, Kraft Erzsike.

A rendőrbiztos figyelmébe. Igazán a feltűnésig vizik Mihászna Andrásaink egyenruhában bujtatott tekintélyök fitogtatását. Az utcán tisztességes uri embereknek le kell térni előlük a járdáról, hogy András bácsiék ekkor háromassával egy szélteben elhaladhasanak. A köszönetét illetőleg szó sem lehet Mihászna uréknál. Nekik az derogál. Mi azt hisszük, hogy a rendőrbiztos urnak mindezekről uincsen tudomása: azért ajánljuk az ügyet szives figyelmébe. Jó lenne talán Mihászna Andrásékat kissé megrendszabályozni. M. r. m. l.

— Rágalmazott közgyám. Ifj. Máté Imre helybeli lakos, a község házánál össze gyűlt ügyes bajos helybeli lakosok előtt azt állította, hogy Lipovszky András közgyám, a leánya részére kiutalt kamatokból 10 frtot elsikkasztott. Lipovszky nyilvános rágalmazás miatt onaszt emelt ifj. Máté Imre ellen, akit a szegedi kir. törvényszék 100 frt. fő-és 50 frt. mellékbüntetésre ítölt. A vádlott, az ügyész és a panaszos az ítéletben megnyugodtak.

Sógor. A szememet megerőltetve olvasok; mert a lámpa alig-alig ég. Sógor az asztalhoz jön s még lejjebb csavarja a lámpát. Elmegy Élek az alkalommal: vissza fölesavarom. Sógor véletlenül hátratekint s észre veszi a változást.

Sógor (dühösen): Hallja, ne csavargassa a lámpát.

En (kérően): Nem látok, sógor.

Sógor kimegy a billiárd terembe; viszsza jövet megkérdelem tőle:

— Hát most jól ég-e már a lámpa?

Sógor: Most már jó!

En pedig tessék elhinni, az idő alatt, míg sógor kint járt, hozzá se nyultam a lámpához.

Nyíltér.

Nagy Pál Imre a csongrádi ker. gőzmalom részvény társaság igazgatója a „Csongrádi Közlöny” folyó hó 11-én megjelent számában Forgó G. Imre neve alatt közzétett azon házug és rágalmazó közleményért, melyben azzal vádoltatik, hogy a társaság jövedelmét elprédálta és saját vagyonát a feleségére iratta: magának elégtételt szerzendő, a kellő lépéseket megtette arra nézve, hogy nevezett Forgó G. imre az általvakmerőleg elkövetett rágalmazásért méltó büntetését mielőbb elnyerje.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.
Kiadólap tulajdonos: SCHWARCZ SANDOR.

HIRDETÉSEK.

1805 szám. 894. tkv.

Arverési hirdetményi kivonat.

A csongrádi kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Szendrői László végrehajtónak Nyilas János csongrádi lakos végrehajtást szenvedő elleni 51 frt 75 kr. tőke követelés és minden járuléka iránti végrehajtási ügyében (a csongrádi kir. járásbíróság) területén lévő Csongrád város területén fekvő a csongrádi 7683 számú tjkvben foglalt (996.997) rszámú ház és beltelekbiül Nyilas Jánost illető o. é. 368 frtra becsült felerészre és a csongrádi 90. számú tjkvben foglalt s kizárólag Nyilas János nevére álló 2793. hrszámú 156 □ öl területű o. é. 12 frtra becsült bökényi földre az arverést a fent ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1894 évi Deczember hó 14-ik napján délelőtti 9 órakor a csongrádi kir. járásbíróságnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alól is eladatni foguak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát vagyis 36 forint 80 kr és 1 frt 20 krt. készpénzben, vagy az 1881. LX t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi nov. hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Csongrádon, a kir. bíróság mint tkvi hatóság 1894. évi szeptember hó 18-án.

Szarka,
kir. jbió

1846. sz.
tkv. 894.

Arverési hirdetményi kivonat.

A csongrádi kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy Lichtenstern testvérek cég végrehajtónak Heringer Sándor végrehajtást szenvedő elleni 75 frt tőkekövetelés és minden járuléka iránti végrehajtási ügyében (a csongrádi kir. járásbíróság) területén lévő csongrád város területén fekvő a csongrádi 11255. számú tjkvben foglalt Heringer Sándor nevére álló 8732 hrszámú házra és beltelekre az árverést 1080. frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1894. évi Deczember hó 21-ik napján délelőtti 9 órakor a csongrádi kir. bíróságnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alól is eladatni fog.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 100%-át, vagyis o. é. 108 frtot készpénzben, vagy az 1881 LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt óvadék képes érték papirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

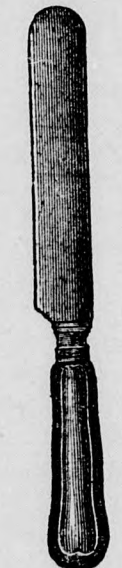
Kelt Csongrádon, a kir. bíróság mint tkvi hatóság 1894. évi szeptember hó 20-án.

Szarka
kir. járásbíró.



A nagy Krach!

New-York és London, nem kimélték az eu-ópai szárazföldet s ennek következtén egy nagy ezüstáru gyár indítatva érezte magát az egész készletet egy igen csekély árért áruba bocsájtani. Küldünk tehát bárkinek 6 frt 60 krért u. m.



6 drb legfinomabb asztali kést angol pengével
6 drb am. patent ezüst villát egy darabból,
6 drb am. patent ezüst kanalat,
12 drb am. patent ezüst kávé kanalat
1 drb am. patent ezüst levesmerőt,
1 drb am. patent ezüst kávé nagy kanalat,
2 drb. am. patent ezüst tojás tartó,
6 drb angol viktorias tálcza,
2 drb meglepő szép gyertyatartó,
1 drb thea szűrő,
1 drb legfinomabb cukorszórá.

44 drb összesen csak 6. 60 kr.

A fenti 44 drb tárgy ezelőtt 40 frt volt és most csak 6. 60 krért kapható. — Az amerikai ezüst teljesen fehér marad 35 évig melyért kezeség nyújtatik. Legnagyobb bizonyítéka annak, hogy a fenti hirdetés nem

Szedelgésen alapul

kötelezem magam ezennel nyilvánosan arra, hogy ha valakinek az áru

nem tetsze az minden volna dis. kü vissza veszem és a pénzt vissza adom. n mulassza el tehát senki ezt a nagyszerű alkalmat, hogy ezt a garniturat beszeresse mivel nagyon alkalmas

karacsonyi és ujévi ajándékre

vagy lakodalmi ajándéknak, mely minden háztartásban szükséges.

Kapható csak:

AHIRSCHBERG

Haupt Agentur der vereingten amerik. Patent Silberwarenfabrik

Wien II. Rembrandtstrasse 19 — Tellep hon Nr. 7114.

Szétküldés utánvétellel vagy az összeg be- küldésével.

Tisztító por 10 kr.

Valódi csak az itt jegyzett véd- egygyel.

Kivonat az elismerő levelekből:

Texing felső Austria febr. 21 1892.

Véletlenül láttam méltóságos Gróf Wurmbraunál az ön által küldött garni- turát mely meggyőzött annak szépsége és olcsóságáról.

Foret József lelkész.

Olmütz, május 1 1892.

Az ön által küldött garnitúrával na- gyon meg vagyok elégedve, sokkal szebb, mint a milyent reméltem.

Cz . . . szazados térparancsnokság.

4-7



Több ezer elismerő nyilatkozat.

Gróf Esterházy Géza-féle

cognacgyár részvénytársaság
BUDAPESTEN.

Teljesen befizetett részvénytőke 640,000 korona.
az osztrák magyar birodalom egyik legnagyobb cog- nacyára.

A destilláló gépek évenkénti feldolgozás képessége

1 millió 752 ezer liter bor
ESTERHÁZY COGNAC

tiszta borból idegen anyagok hozzákeverése nélkül ké- szült és ezért az orvosi czéloknek megfelel.

Legelőkelőbb orvosi tekintélyektől ajánlva.

FŐRAKTÁR CSONGRÁDON:

Bagossy József urnál. 19—20



Diszoklevél aranyérem és diszkeresztrel kitüntetve